

Arrest

nr. 132 320 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 6 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 15 juni 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 oktober 2011, inzake de ingediende asielaanvragen, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten met nummers 74 572 en 74 573 van 2 februari 2012 verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 10 oktober 2011.

1.4. Verzoekers dienen op 16 april 2012 elk een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest met nummer 91 951 van 22 november 2012 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 18 april 2012.

1.7. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 11 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 november 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op 9 december 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen , ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoeker onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 15.06.2009 ononderbroken in België zouden verblijven; betrokkenen er alles aan zouden hebben gedaan om zich in België te integreren; Dhr. [D.] Franse taallessen zou volgen en vorig jaar geslaagd zou zijn voor zijn examen en hij ter staving een attestation de réussite dd. 30.06.2011 en een certificat de fréquentation dd. 30.10.2012 voorlegt; betrokkenen het centrum van hun sociaal leven in België zouden hebben, zij hier een nieuw leven zouden hebben kunnen opbouwen, België voor betrokkenen een duidelijke hergeboorte zou betekenen, in het bijzonder voor de kinderen en betrokkenen een duidelijke band met België zouden hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kinderen [S.] en [A.] in België zouden zijn geboren en dat zij nooit in Tsjetsjenië zouden zijn geweest en dat [K.] alhier schoolgaand zou zijn en dat er ter staving een attestatie dd. 07.05.2012 en een certificat de fréquentation dd. 20.11.2012 voor [K.] wordt voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 15.06.2009, werd afgesloten op 06.02.2012 met de beslissing 'Beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 16.04.2012, werd afgesloten op 18.04.2012 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend.

De duur van de procedures - namelijk minder dan twee jaar en acht maanden voor de eerste aanvraag en drie dagen voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij afkomstig zouden zijn van Tsjetsjenië en dat zij hun land zouden hebben moeten verlaten omdat ze vervolgd zouden worden. Dhr. [D.] zou ontvoerd, vastgehouden, ondervraagd en mishandeld zijn omdat hij onderdak zou hebben aangeboden aan een familielid die banden zou hebben met de rebellenbeweging in Tsjetsjenië. Dhr. [D.] zou ontvoerd zijn door gewapende mannen tijdens de nacht, samen met een ander familielid. De drie toegevoegde getuigenverklaringen zouden melden dat hij vandaag nog steeds zou worden gezocht. Betrokkene zou eveneens opgeroepen zijn om te getuigen in het dossier van zijn neef (Dhr. [A. S. I.]), met wie hij zou zijn ontvoerd en er wordt een oproepingsbrief van het Departement Binnenlandse Zaken voorgelegd. Deze oproepingsbrief zou het relaas van Dhr. [D.] bevestigen en zou bewijzen dat hij zou worden gezocht door de Russische autoriteiten. Dhr. [D.] zou zijn vrijgelaten mits betaling van losgeld en aanvaarding van een opdracht als informant, maar de neef van verzoeker zou vandaag nog steeds spoorloos zijn. Deze neef zou actief zijn bij de strijders/rebellen en zou al enkele jaren ondergedoken hebben geleefd. De moeder van Dhr. [A. S. I.] zou vandaag nog steeds op zoek zijn naar haar zoon en zij zou een beroep hebben gedaan op een regionale mensenrechtenorganisatie, wat tevens wordt toegevoegd aan het dossier. De organisatie zou melden dat de ontvoering van de neef een daad zou zijn van de militaire autoriteiten van het land. Er zou tevens rekening moeten worden gehouden met de specifieke risico's voor Mevrouw [R.] en de kinderen [K.] en [S.] in geval van terugkeer, meer bepaald de schending van de vrouwenrechten in Tsjetsjenië. Betrokkenen zouden een duidelijke en gegronde vrees hebben in geval van terugkeer gezien de opgelopen trauma's in hun land van herkomst en gezien hun etnische afkomst. Er wordt verwezen naar de huidige situatie in Tsjetsjenië, betrokkenen zouden onmogelijk kunnen terugkeren. Er wordt tot slot verwezen naar rapporten van Cedoca, waarin melding zou worden gemaakt van het verhoogd risico op vervolging door de Russische autoriteiten voorfamilieleden van rebellen. Tevens zouden de rapporten melding maken van een systematische en willekeurige vervolging van burgers en van een stijging van het aantal verdwijningen die zouden plaatsvinden in Tsjetsjenië en van de schending van vrouwenrechten in Tsjetsjenië. Er dient opgemerkt te worden [D.] de drie toegevoegde getuigenverklaringen van personen die de zogenaamde ontvoering van Dhr. [D.] zouden hebben gezien, een gesolliciteerd karakter bevatten en subjectief van aard zijn. Wat betreft de zogezegde oproepingsbrief, dit document stelt enkel dat betrokkene opgeroepen wordt als getuige en dat hij reeds meerdere oproepingen heeft genegeerd, dit vormt geen bewijs voor de problemen die betrokkene zou hebben ondervonden in zijn land van herkomst. Wat betreft het attest dd. 17.11.2011 van een regionale organisatie voor de rechten van de mens, dient er gesteld te worden dat het attest een subjectieve getuigenverklaring betreft, gevolgd door een verklaring omtrent de algemene situatie in de Republiek Tsjetsjenië. Hetzelfde geldt voor de rapporten van Cedoca betreffende Tsjetsjenië, deze rapporten gaan over de algemene toestand in Tsjetsjenië en betrokkene levert geen objectieve persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Bovendien kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin/de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Dhr. [D.] een duidelijk trauma zou hebben geleden en hij aan een Posttraumatische Stresstoornis zou lijden, in het voorgelegde medische getuigschrift dd. 02.02.2012 door de psychiater zou worden vermeld dat een terugkeer momenteel niet aangewezen zou zijn omwille van medisch- psychologische redenen en er een medisch rapport wordt toegevoegd) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59Bte 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen zouden hebben gehad met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten luiden verder:

“[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In hun verzoekschrift duiden verzoekers de samenhang tussen de voormelde beslissingen door te stellen dat ze *“zo nauw met elkaar verbonden zijn dat indien er afzonderlijke verzoekschriften zouden worden ingediend, deze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zouden kunnen worden samengevoegd”* en *“het wenselijk zou zijn ze wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten”*. Zij preciseren dit gestelde door erop te wijzen dat de verschillende bestreden beslissingen zijn genomen naar aanleiding van eenzelfde aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij wijzen verder op de eenheid van het gezin. Ter terechtzitting verduidelijken verzoekers nog dat volgens hen de bevelen om het grondgebied te verlaten een rechtstreeks gevolg zijn van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf en wijzen zij erop dat de beslissingen op dezelfde dag zijn genomen en betekend. Zij zijn van mening dat het bestuur aldus zelf een verband legde tussen de bestreden beslissingen.

De Raad wijst er evenwel op dat het loutere gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat zij een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen verzoekers ook op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, nog niet tot gevolg heeft dat de bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens een antwoord betreffen op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf of dienen te worden beschouwd als gevolgbeslissingen van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Aldus blijkt nog niet dat de bevelen om het grondgebied te verlaten zouden steunen op de niet-ontvankelijkheidsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zouden zijn verbonden. Het gegeven dat een bestuur op het ogenblik dat het een beslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf tevens bepaalde vaststellingen doet betreffende de verblijfssituatie en overgaat tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat nog niet om een voldoende samenhang tussen de beslissingen zelf aan te tonen. De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds berusten op eigen juridische en feitelijke grondslagen. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing. Uit de tweede en derde bestreden beslissing kan ook niet worden afgeleid dat hierin wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing en/of dat deze op een of andere manier zouden zijn gesteund op de eerste bestreden beslissing. Er blijkt ook niet dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen. Door te wijzen op de eenheid van het gezin wordt evenmin een voldoende samenhang aangetoond tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds. Ter terechtzitting wordt ook

aangegeven dat de eenheid van het gezin geldt voor het samen aanvechten van de bevelen om het grondgebied te verlaten, doch hierop dient – gelet op hetgeen volgt – niet nader te worden ingegaan.

Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de op 9 december 2013 aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Een onderzoek van het derde middel zoals opgenomen in het verzoekschrift, dat geheel is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, dringt zich dan ook niet op.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Na een theoretische inleiding verstrekken zij volgende toelichting bij het middel:

“[...] De bestreden beslissing verklaart het verzoek onontvankelijk.

De bestreden beslissing is op een stereotiepe wijze gemotiveerd.

De bestreden beslissing somt namelijk alle elementen die verzoekers hebben aangehaald en besluit dat al deze elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Dit vormt geen afdoende motivering aangezien verzoekers niet in staat zijn te begrijpen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen in die zin ook naar een arrest van Uw Raad die op grond van dezelfde redenering een beslissing van verwerende partij betreffende een 9bis aanvraag heeft vernietigd:

"3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : «[...] Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation: en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E., 14 juillet 2004, n°I33.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé. » Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu' une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat; et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat. » [RvV nr. 99.287,20 maart 2013]

Dit heeft Uw Raad ook recent onderstreept bij arrest dd. 21.11.2013, nr. 114.215:

"2.6 Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Waar de verwerende partij nog argumenteert in de nota dat het feit dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State waar deze stelt; 'dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België/ de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), betreft dit in deze een a posteriori motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek in de eerste bestreden beslissing dienaangaande te herstellen. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de verwerende partij nog naar verwijst, kan bovendien niet op onderhavig geval worden toegepast nu de daarin bestreden beslissing een verdere motivering bevatte met betrekking tot de elementen van integratie."

Eerste onderdeel: instructie dd. 26.03.2009

Volgens de bestreden beslissing beroepen verzoekers zich op de instructie van 19.07.2009 vernietigd door de Raad van State, waardoor de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zouden zijn.

Verzoekers stellen echter vast dat zij zich niet op criteria vervat in de instructie dd. 19.07.2009 hebben beroepen maar in hun aanvraag het volgende hebben uiteengezet:

"Indien de situatie van verzoekers niet zou beantwoorden aan een prangende humanitaire situatie overeenkomstig de lijst in de instructie van 26 maart 2009, dan vragen verzoekers om bij toepassing van de discretionaire macht van de minister of zijn gemachtigde hun situatie te kwalificeren als zijnde een prangende humanitaire situatie die recht geeft op een verblijf op het grondgebied."

De instructie dd. 26.03.2009 werd niet door de Raad van State vernietigd bij arrest dd. 09.12.2009.

De vernietiging van een bepaalde administratieve akte betreft enkel en alleen deze akte.

De vernietiging van een akte brengt bijgevolg niet de nietigheid mee van een andere akte, zelfs indien de inhoud ervan gedeeltelijk zou overeenstemmen.

De motivering van de bestreden beslissing steunt bijgevolg niet op correcte feitelijke en juridische overwegingen.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en is de beslissing behept met een manifeste appreciatiefout.

Tweede onderdeel: geen zorgvuldig onderzoek en toevoeging van een voorwaarde aan de wet

Verwerende partij somt alle elementen die verzoekers hebben aangehaald betreffende de integratie van verzoekers in België (taal, getuigenverklaringen, werk, attesten,...).

Verzoekers dienen vooreerst vast te stellen dat bovenstaande elementen die door verwerende partij worden aangehaald, de integratie van verzoekers betreft.

Deze elementen werden in de 9bis aanvraag aangehaald als elementen ten gronde (punt III in hun aanvraag: "De grond van de aanvraag") en betreffen dus niet de buitengewone omstandigheden in de zin van artike! 9bis Vreemdelingenwet.

Zodoende onderzoekt verwerende partij op een foutieve en bijgevolg onzorgvuldige wijze de aanvraag van verzoekers.

Zij vermengt, al dan niet bewust, de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden en de elementen die ten gronde werden aangehaald.

Dit vormt een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering gaat voort en stelt dat "betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden."

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij aanhaalt dat verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden in het kader van de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Vooreerst kan verwerende partij niet stellen dat verzoekers zouden moeten bewijzen dat een scholing in het land van herkomst niet verkregen kan worden teneinde als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet betreft de discretionaire bevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde, waardoor verwerende partij geen vaste voorwaarde kan toevoegen voor de beoordeling van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Bovendien verstaat men onder buitengewone omstandigheden, omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, doch niet onmogelijk (zie bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State).

Ondergeschikt dient te worden vastgesteld dat een scholing in Tsjetsjenië voor de 3 minderjarige kinderen bijzonder moeilijk zou zijn gezien zij nooit hebben geleerd om in het Russisch te schrijven of te lezen.

Ingeval van terugkeer, zelfs indien deze tijdelijk zou kunnen zijn, zou dit neerkomen op een onderbreking in het onderwijs van de kinderen.

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 9bis Vreemdelingenwet gezien verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis, met name het moeten aantonen dat verzoekers niet in Tsjetsjenië naar school kunnen evenals de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel nu verwerende partij de elementen betreffende de buitengewone omstandigheden vermengt met de elementen ten gronde.

Derde onderdeel: geen motivering betreffende artikel 9bis Vreemdelingenwet:

De bestreden beslissing gaat voort:

"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 15.06.2009, werd afgesloten op 06.02.2012 met de beslissing "Beroep verworpen" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 16.04.2012, werd afgesloten op 18.04.2012 met de beslissing "Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag" door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. De duur van de procedures - namelijk minder dan twee jaar voor de eerste en drie dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze a/s onredelijk lang kan beschouwd worden."

Verzoekers zijn niet in staat te verstaan wat het feit betreft dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan te maken heeft met een beoordeling door verwerende partij van de elementen die ze in hun 9bis hebben aangehaald betreffende de buitengewone omstandigheden.

Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht uit en artikel 9bis Vreemdelingenwet nu er hier geen sprake is van een beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden.

Bovendien is de bestreden beslissing uitermate stereotiep gemotiveerd en steunt het op willekeurige motieven.

Zo stellen verzoekers vast dat verwerende partij exact dezelfde motivering heeft aangehaald in andere dossiers waar een aanvraag 9bis onontvankelijk werd verklaard.

Zo werd bijvoorbeeld in het dossier met DVZ nummer 6.292.137 exact hetzelfde gesteld met als verschil dat de asielprocedure daar minder lang had geduurd...

Verzoekers zijn met dergelijke motivering niet in staat te begrijpen wanneer er sprake zou zijn van een "onredelijk" lange procedure die een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Voorts komt dit op een willekeur aangezien verwerende partij in elke beslissing dezelfde motivering herneemt zonder echter nooit te verduidelijken wanneer er dan wel sprake zou zijn van een onredelijk lange procedure hetgeen, zoals verwerende partij blijkt te stellen, zou leiden tot het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Zodoende is er dan ook sprake van schending van de formele en materiële motiveringsplicht evenals het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Vierde onderdeel: situatie in Tsjetsjenië en schending artikel 3 EVRM

Verzoekers hebben uitgelegd niet terug naar Tsjetsjenië te kunnen gaan teneinde er een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen aangezien ze een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Hun eerste asielaanvraag heeft immers nooit het voorwerp uitgemaakt van een serieus onderzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien de vorige raadsman van verzoekers niet naar de zitting is geweest en verzoekers niet op de hoogte heeft gebracht van de zitting.

Het beroep werd dus verworpen zonder enig onderzoek ten gronde.

De tweede asielaanvraag werd ook zonder onderzoek ten gronde verworpen aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesteld dat er geen sprake was van nieuwe elementen en dit door de Raad werd aanvaard.

Verzoekers hebben in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, als buitengewone omstandigheden, het feit aangehaald dat er risico's bestaan op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en hebben volgende stukken ter bewijs hiervan toegevoegd:

"Verzoekers voegen de vertalingen toe van deze stukken aangezien ze de originele stukken reeds aan Uw Dienst hebben overgemaakt toen ze op 1 6.04.2012 asiel hebben aangevraagd.

Deze stukken bewijzen dat ingeval van terugkeer, verzoekers het risico lopen slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

1. Getuigenverklaring van de Heer [I. S.-K. K.] en kopie van zijn paspoort, buur van de familie, die de ontvoering van de Heer [D.] heeft gezien (stuk 8) ;
2. Getuigenverklaring van Mevrouw [A. T. V.] en kopie van haar paspoort, buur van de familie, die de ontvoering van de Heer [D.] heeft gezien (stuk 9) ;
3. Getuigenverklaring van Mevrouw [K. K.] en kopie van haar paspoort, buur van de familie, die de ontvoering van de Heer [D.] heeft gezien (stuk 10);
4. Oproepingsbrief van het Departement Binnenlandse Zaken (stuk 11);
5. Attest van een regionale organisatie voor de rechten van de mens betreffende het dossier van de Heer [D.] (stuk 12).

De stukken 8-10 bevestigen dat Mijnheer [D.] werd ontvoerd door gewapende mannen tijdens de nacht, samen met een ander familielid.

De drie getuigenverklaringen melden voorts dat Mijnheer [D.] vandaag nog steeds wordt gezocht.

Ook stuk 11 bewijst dat de autoriteiten Mijnheer [D.] zoeken. Hij werd immers opgeroepen om te getuigen in het dossier van zijn neef, Mijnheer [A. S. I.] , met wie hij werd ontvoerd.

Mijnheer [A. S. I.] is vandaag nog steeds spoorloos.

In tegenstelling tot Mijnheer [D.] die werd vrijgelaten mits betaling van losgeld en aanvaarding van een opdracht als informant werd zijn neef nooit teruggevonden.

Deze oproepingsbrief bevestigt het relaas van Mijnheer [D.] en bewijst dat hij gezocht wordt door de Russische autoriteiten.

Het laatste stuk, opgesteld door een regionale organisatie voor de bescherming van de rechten van de mens, bevestigt eveneens het relaas van Mijnheer [D.].

De organisatie meldt voorts dat de ontvoering van zijn neef een daad is van de militaire autoriteiten van het land.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat de informatie (CEDOCA- rapport) van het CGVS melding maakt van het verhoogd risico op vervolging door de Russische autoriteiten voor familieleden van rebellen (stuk 15).

Men leest in hetzelfde Cedoca rapport erg onrustwekkende elementen aangaande een systematische en willekeurige vervolging van burgers:

"Het geweld in Tsjetsjenië beperkt zich reeds enkele jaren niet meer tot het gewapend conflict, maar manifesteert zich vooral in mensenrechtenschendingen door het regime van Ramzan Kadyrov die eerder te maken hebben met de consolidatie van een autocratisch bewind. Daarnaast komen ze ook voor in het kader van criminele zaken. De mensenrechtenschendingen door de autoriteiten kenmerken zich door hun willekeurig karakter en beperken zich niet enkel tot personen die al dan niet terecht door de autoriteiten gelieerd worden met de rebellie. Dit betekent dat de precieze motivatie voor deze acties niet steeds duidelijk of begrijpbaar is. In gelijkaardige omstandigheden zal dus niet iedereen dezelfde behandeling krijgen of hetzelfde risico lopen."

Het rapport stelt dat er sedert eind 2008 tot heden weer een stijging is vast te stellen van het aantal verdwijningen die plaatsvinden in Tsjetsjenië:

*"De schendingen doen zich voor onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen, foltering tijdens detentie, buitenrechtelijke executies, vergeldingsacties tegen familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra. Dit gaat gepaard met een klimaat van straffeloosheid. Hoewel volgens Igor Kalyapin, het hoofd van het "Interregionaal comité tegen foltering" ongeveer 70 politieagenten veroordeeld zijn voor het mishandelen van gevangenen, stemt de recente evolutie op vlak van vervolging niet optimistisch. Kalyapin getuigt over het feit dat tot voor kort de rechtbank in 21 van de 30 aanklachten het interregionaal comité volgde wanneer die een aanklacht indiende tegen een onderzoeksrechter voor het weigeren van het stellen van onderzoeksdaden. Recent echter worden onderzoekers en procureurs geïntimideerd en bedreigd door politieagenten. Het Interregionaal Comité heeft hierover een klacht verstuurd naar de Openbaar Aanklager van de Tsjetsjeense republiek.
(...)*

Ook gebeuren er nog steeds ontvoeringen in Tsjetsjenië, waarna sommige personen verdwijnen, en waarvoor volgens onafhankelijke waarnemers in de meeste gevallen de Tsjetsjeense autoriteiten verantwoordelijk zijn. Memorial toont aan dat de omstandigheden van de ontvoeringen en verdwijningen in het overgrote deel van de gevallen wijzen op de betrokkenheid van de autoriteiten of van gewapende groepen die met de autoriteiten samenwerken. In 2009 was het aantal verdwijningen voor het eerst sinds enkele jaren sterk gestegen, waarna er in 2010 opnieuw minder geregistreerd werden. Zo werden volgens cijfers van Memorial in 2010 28 mensen 'ontvoerd', van wie er 8 vrijgelaten of vrijgekocht werden, 8 overleden en 11 teruggevonden werden in een detentiecentrum. Daarnaast werden 6 personen die onder mysterieuze omstandigheden verdwenen, allemaal dood teruggevonden. In 2009 had Memorial nog gegevens over 92 verdwijningen. Terwijl meerdere waarnemers het erover eens zijn dat het aantal verdwijningen nog steeds afneemt, is het tegelijk zo dat diezelfde waarnemers stellen dat het aantal aangiftes en getuigenissen sterk afneemt en het dus steeds moeilijker wordt om een juist beeld te krijgen van de omvang van het fenomeen. Memorial vermeldt bij haar cijfers dat ze slechts het "topje van de ijsberg" zijn. Vooral sinds in 2009 - 2010 de werking van Memorial sterk bemoeilijkt werd en omdat de bevolking bang is om wantoestanden aan te klagen, is het moeilijker geworden om een correct beeld van de situatie te krijgen. Na ontvoeringen of arrestaties worden de opgepakte personen

soms geslagen of gefolterd om al dan niet valse bekentenissen over zichzelf of over familieleden of anderen af te dwingen. Ook is er nog steeds melding van illegale detentiecentra.

(...)

Zoals de mensenrechtenorganisatie Memorial in zijn laatste rapport uiteenzet, zijn statistieken over het aantal slachtoffers, aantal strijders, aantal en soorten gewelddaden niet betrouwbaar. De Russische autoriteiten geven tegenstrijdige informatie en Memorial geeft bij de statistieken die het publiceert aan dat ze slechts het topje van de ijsberg weergeven.

(...)

Ook lokale waarnemers en de Raad van Europa verwijzen naar meerdere getuigenissen van gevallen waarbij de lijken van deze vermeende strijders duidelijk tekenen van foltering vertonen en waarvan geweten is dat ze voordien door ongeïdentificeerde leden van de ordediensten gearresteerd werden. Sommige van deze slachtoffers zouden geen enkele band met de strijders hebben.

Om een indicatie te geven van de omvang van het geweld en van de tendensen, worden toch een aantal cijfers weergegeven.

Een analyse van de gebeurtenissen waarover bericht werd door Voynenet tussen 1 april 2010 en 31 maart 2011, leert dat van alle vermelde incidenten er ongeveer:

- 4 explosies gericht waren tegen militairen
- 1 explosie gericht was tegen een medewerker van de veiligheidsdienst
- 1 explosie gericht was tegen een familielid van een overheidsfunctionaris
- er 20 beschietingen waren van veiligheidsdiensten (controleposten, basissen, voertuigen, medewerkers)
- er 24 schietpartijen waren als gevolg van confrontaties tussen veiligheidsdiensten en strijders
- er 18 incidenten waren waarbij vermeende strijders gedood werden tijdens speciale operaties of arrestaties
- er 116 arrestaties waren waarbij vermeende strijders of vermeende handlangers van de strijders werden gearresteerd. "

Het Cedoca rapport gaat voort:

"Personen die via een amnestieregeling terug in het gewone leven zijn gestapt kunnen ook een verhoogd risico lopen op vervolging door de autoriteiten, evenals hun familieleden.

(...)

Familieleden van (vermoedelijke) strijders worden door de autoriteiten verantwoordelijk gehouden voor de daden van hun verwanten. De Tsjetsjeense autoriteiten hebben regelmatig waarschuwingen geuit aan de familieleden, dat er represailles zouden volgen als ze hun zonen niet zouden kunnen overhalen om de wapens neer te leggen. Dergelijke represailles doen zich voor onder de vorm van het platbranden van de huizen van familieleden, uitsluiting van de families uit hun leefgemeenschap, of vervolging van familieleden.

In 2008 en 2009 vonden er meerdere gevallen van brandstichting van de huizen van familieleden van vermeende strijders plaats. Een laatste brandstichting die door Human Rights Watch werd opgetekend, gebeurde in maart 2010 in Shali.

Tijdens de week van 17 februari 2011 werden in Shali 22 of 23 personen opgepakt. Het waren bijna overwegend jonge mannen en de meesten werden vervolgens weer vrijgelaten. Volgens mensenrechtenactivisten werden ze geslagen en gemarteld en gedwongen om te bekennen dat ze betrokken waren bij de gewapende strijd. "

De gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers is ten gevolge van zijn banden met zijn neef, Mijnheer [A. S. I.], die samen met hem werd ontvoerd en vandaag nog steeds spoorloos is. Deze laatste is immers actief bij de strijders/rebellen en leefde al enkele jaren ondergedoken.

De moeder van [A. S. I.], de nicht van Mijnheer [D.], is vandaag nog steeds op zoek naar haar zoon en zij heeft een beroep gedaan op een regionale mensenrechtenorganisatie (stuk 12).

Eerste verzoeker heeft bovendien een duidelijk trauma geleden en leidt aan het Post-Traumatische Stresstoornis (PTSS).

In het medisch getuigschrift dd. 02.02.2012 vermeldt Dr. [D.], psychiater, dat een terugkeer momenteel niet aangewezen is omwille van medische-psychologische redenen (stuk 13).

(vrije vertaling van: "Un retour au pays (...) est actuellement contrindiqué pour raisons medicopsychol. »

Voor uw volledige informatie voegen verzoekers eveneens een uitgebreider medisch rapport toe van Dr. [S.], psycholoog (stuk 14).

Er dient ook rekening te worden gehouden met dit element die een buitengewone omstandigheid vormt aangezien een terugkeer onmogelijk is.

Bovendien dient rekening te worden met de specifieke profielen van verzoekers.

Er dient rekening te worden gehouden met de specifieke risico's voor Mevrouw [R.] en de kleine [K.] en [S.], ingeval van terugkeer.

Immers, volgens het CEDOCA rapport van het CGVS worden vrouwenrechten in Tsjetsjenië geschonden:

"2.2. Vrouwen

Vrouwenrechten worden meer en meer geschonden in Tsjetsjenië. Niet enkel door de door de overheid opgelegde regels over kledij voor overheidsfunctionarissen en studenten, maar ook door het gebrek aan bescherming tegen zogenaamde traditionele praktijken zoals gedwongen huwelijken, polygamie en huwelijk van minderjarige meisjes. Memorial is bezorgd over het fenomeen van ontvoeringen van bruiden. De Tsjetsjeense traditie voorziet in een mogelijkheid voor de ouders van de bruid om het huwelijk tegen te houden, maar in de huidige praktijk gebeurt het dat geen verzet mogelijk is wanneer mannen die deel uitmaken van de republikeinse ordediensten een gewenste bruid ontvoeren.⁹⁵ Na de (tot op heden onopgeloste) moorden op 7 vrouwen in Tsjetsjenië, die in gelijkaardige omstandigheden heden leken te zijn uitgevoerd, verklaarden enkele overheidsfunctionarissen (waaronder de procureur en de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov) dat de moorden mogelijk een gevolg waren van het beweerde losbandige gedrag van de vrouwen. Ramzan Kadyrov veroordeelde aanvankelijk dergelijke praktijk, maar verdedigde later toch openlijk de praktijk van eremoorden.⁹⁶

Ook in 2009 zouden er nog moorden op jonge vrouwen plaatsgevonden hebben. Duidelijk cijfermateriaal over de omvang van deze incidenten ontbreekt echter. De autoriteiten verklaren dat deze moorden veelal eremoorden zijn uitgevoerd door familieleden, maar mensenrechtenactivisten (waaronder de overleden [N. E.]) verwerpen deze hypothese. Een anonieme bron bij de veiligheidsdiensten van Gudermes verklaarde aan "Caucasian Knot" dat dergelijke moorden op jonge vrouwen meer voorkomen dan publiek geweten is, maar dat zowel de procuratuur als de familieleden er niet mee naar buiten treden. ⁹⁷ De toenemende inmenging van de overheid in de private sfeer zet zich voort.

De officiële beweegreden is de 'morele heropleving van de maatschappij', maar men mag er van uit gaan dat het voor Kadyrov vooral een methode is om controle uit te oefenen over de Tsjetsjeense maatschappij. Religieuze waarden en culturele tradities worden via administratieve maatregelen opgelegd. In de scholen worden islam en adat onderwezen. In januari 2008 heeft de Tsjetsjeense president opgeroepen om op televisie aan islamonderricht te doen en erop toe te kijken dat de tv-programma's de islam en de Tsjetsjeense tradities respecteren. De verkoop van alcohol wordt strikt gereguleerd.⁹⁸ Sinds eind 2007 is de verplichting voor vrouwen om in bepaalde gevallen een hoofddoek te dragen, verder verspreid. Het wordt niet enkel geëist van onderwijzend personeel en van studenten, maar eveneens van ambtenaren, journalisten en tv-presentatoren, én van bezoekers van hun instellingen.⁹⁹ Hoewel deze beslissing volgens bepaalde bronnen niet in een wet of officiële regelgeving werd vermeld en dus niet juridisch bindend is, hebben een aantal verantwoordelijken voor overheidsgebouwen plakkaatjes opgehangen en wordt de toegang soms geweigerd tót vrouwelijke bezoekers die weigeren een hoofddoek te dragen. Er zijn een aantal incidenten geweest waarbij vrouwen werden verwijderd van de universiteit of hun Svetlana Gannushkina dat het getuigen over mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië een risico inhoudt zowel voor de betrokken slachtoffers, a/s voor de mensenrechtenactivisten die de getuigenissen naar buiten brengen.⁸⁸ Dit wordt zeker bevestigd door uitspraken van sommige hooggeplaatste Tsjetsjeense gezagsdragers. Zo verklaarde Adam Delimkhanov (voormalig vice premier van Tsjetsjenië en verantwoordelijk voor de ordediensten en nu voorzitter van het Veiligheidscomité van de Russische Federale Duma), in juli 2009 op de Tsjetsjeense televisie dat mensenrechtenactivisten de rebellen helpen en dezelfde doelen nastreven.⁸⁹ (...) (stuk 75)."

a) Voorafgaande opmerking: notie buitengewone omstandigheden

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat artikel 9bis Vreemdelingenwet niet stelt dat de betrokken vreemdeling zou moeten aantonen dat de situatie in het land van herkomst, niet enkel op algemene wijze maar meer persoonlijk een gevaar vormt voor het leven van de betrokkene.

Vervolging in het land van herkomst wordt als uitdrukkelijk voorbeeld aangehaald door de Raad van State in zijn arrest die een definitie geeft aan de buitengewone omstandigheden die kunnen worden aanvaard. [RvS 9 december 2012: "dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst; de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."]

Huidige procedure is geen asielprocedure in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet doch betreft de vraag of het voor verzoekers bijzonder moeilijk zou zijn om naar Tsjetsjenië te gaan.

De stukken en informatiebronnen die verzoekers in hun aanvraag hebben aangehaald tonen aan dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is.

Nochtans houdt de bestreden beslissing zich niet bezig met een onderzoek van de buitengewone omstandigheden en dus met de vraag of het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om naar Tsjetsjenië terug te keren.

Verzoekers zullen de aangehaalde bewijselementen één voor één aanhalen om het gebrek aan onderzoek in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan te tonen.

b) Betreffende de toegevoegde getuigenverklaringen:

De bestreden beslissing stelt omtrent bovenvermelde informatie dat "de drie toegevoegde getuigenverklaringen van personen die de zogenaamde ontvoering van Dhr. [D.] zouden hebben gezien, een gesolliciteerd karakter bevatten en subjectief van aard zijn."

Op basis van deze motivering zijn verzoekers niet in staat te begrijpen waarom de drie getuigenverklaringen geen bewijs of minstens begin van bewijs vormen van het feit dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om terug te keren.

Dat een verklaring immers een gesolliciteerd karakter heeft en subjectief van aard is zegt niets over de inhoud van de stukken en het onderzoek naar de aangevoerde buitengewone omstandigheden.

"Gesolliciteerd karakter en subjectief van aard" houdt met name op zich geen verband met de buitengewone omstandigheden zoals bepaald in artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In die zin verwijzen verzoekers ook naar bovenvermeld arrest van Uw Raad dd. 21.11.2013:

"2.6 Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in

België wordt Ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. (...)."
[RvV nr. 114.215, 21 november 2013]

Zodoende schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

c) Betreffende de "zogezegde oproepingsbrief":

Volgens de bestreden beslissing stelt de "zogezegde oproepingsbrief enkel dat betrokkene opgeroepen wordt als getuige en dat hij reeds meerdere oproepingen heeft genegeerd, dit vormt geen bewijs voor de problemen die betrokkene zou hebben ondervonden in zijn land van herkomst."

Verwerende partij gaat echter voorbij aan het feit dat verzoeker niet zo maar wordt opgeroepen als "getuige".

Niet alleen dient verwerende partij alle elementen in hun geheel te onderzoeken en niet elk stuk of element afzonderlijk maar bovendien hebben verzoekers in hun aanvraag gewezen op het feit dat verzoeker "werd immers opgeroepen om te getuigen in het dossier van zijn neef, Mijnheer [A. S. I.], met wie hij werd ontvoerd.

Mijnheer [A. S. I.] is vandaag nog steeds spoorloos."

Voorts is het een courante praktijk van de Russische autoriteiten om personen op te roepen teneinde te "getuigen" om ze daarna (illegaal) te arresteren en gevangen te houden.

Zo heeft Amnesty International melding gemaakt van gelijkaardige feiten, waarbij personen thuis een convocatie verkrijgen en vervolgens worden gearresteerd en vastgehouden op illegale wijze:

"Amnesty International craint qu' [E. G.] et [M. K.] n'aient été enlevées par les forces fédérales russes en Tchétchénie.

[E. G.], mère de quatre enfants, réside dans le village de [G.], situé dans la région d'Urus-Martan en Tchétchénie. Le 1er décembre 2003, elle a reçu une convocation du poste de police du district d'Urus-Martan (ROVD). Il semble que la jeune femme se soit rendue au ROVD le lendemain, mais elle n'est pas rentrée chez elle le soir. Le 3 décembre, le responsable de la police judiciaire du ROVD a prévenu la mère [E. G.] que cette dernière avait été arrêtée ; il ne lui a toutefois fourni aucune explication concernant cette interpellation. [E. G.] aurait été à la mi-décembre; cependant, tandis qu'elle rentrait à [G.], des en tenue de camouflage - des soldats russes, semble-t-il – lui et l'auraient emmenée. On est sans nouvelles d'elle depuis lors. Son époux aurait également « disparu », en 2001. [M. K.], veuve, vit à [K. Y.], dans la région d'Achkhoy-Martan (Tchéchénie). Les 5 et 9 janvier derniers, un membre des forces fédérales russes, dont Amnesty International connaît l'identité, l'a interrogée sur des allégations selon lesquelles elle souhaitait commettre un attentat-suicide et avait pour projet de se rendre dans un camp d'entraînement de combattants tchéchènes. [M. K.] a démenti ces informations, et l'homme est parti. Le 19 janvier, plusieurs hommes en tenue de camouflage se sont présentés au domicile de cette femme et l'ont emmenée de force. [M. K.] est mère de deux enfants, dont un nourrisson d'à peine deux mois qui n'est pas encore sevré et qu'elle n'a pas été autorisée à prendre avec elle. Nul ne l'a revue depuis ce jour. D'après les informations recueillies, son mari est mort au combat dans affrontements avec les forces russes.

INFORMATIONS GÉNÉRALES

Selon plusieurs organisations indépendantes de défense des droits humains qui recueillent des informations dans la Fédération de Russie, pendant le conflit, des milliers de civils tchéchènes ont « disparu » après avoir été appréhendés par les forces russes. Les corps de certaines de ces personnes ont été découverts ultérieurement dans des charniers ou des fosses communes. Nombre d'entre elles avaient manifestement été victimes de torture, notamment de viol, ou de mort violente."
[http://www.amnesty.be/doc/spip.php?page=imprimer_articulo&id_article = 3389]

Men kan bovendien niet verwachten dat de autoriteiten op papier zouden schrijven dat ze verzoeker wensden te arresteren en te folteren omwille van zijn etnische origine.

De motivering van de bestreden beslissing stelt bovendien verzoekers niet in staat te begrijpen waarom een oproepingsbrief om te getuigen, opgesteld door de Russische autoriteiten, in het kader van de ontvoering van de neef van verzoeker, geen bewijs vormt van problemen in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing is zodoende manifest onredelijk, in strijd met de motiveringsplicht en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

d) Betreffende het attest dd. 17.11.2011 :

De bestreden beslissing stelt dat het attest dd. 17.11.2011 van de befaamde regionale mensenrechtenorganisatie "MEMORIAL" (die door de Cedoca diensten zelf wordt aangehaald) een "subjectieve getuigenverklaring betreft."

Ook hier stelt dergelijke motivering verzoekers niet in staat te begrijpen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De motivering is bijgevolg niet afdoende. [Zie: RvV nr. 114.215, 21 november 2013:" 2.6 Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf In België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag In België wordt Ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. (...)."]

Uit het attest van Memorial blijkt immers dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om naar Tsjetsjenië terug te keren.

De bestreden beslissing vormt echter geen antwoord op deze vraag en is zodoende in strijd met de motiveringsplicht en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

e) Betreffende de CEDOCA rapporten:

Volgens de bestreden beslissing gaan "de CEDOCA rapporten over de algemene toestand in Tsjetsjenië en betrokkene levert geen objectieve persoonlijke bewijzen dat zijn leven in haar zou zijn."

Verzoekers stellen vast dat huidige bestreden beslissing neerkomt op willekeur.

Alle stukken die verzoeker persoonlijk betreffen worden door verwerende partij niet in rekening genomen omdat ze "van subjectieve aard" zouden zijn en stukken betreffende de algemene situatie betreffen zouden dan weer niet verzoeker persoonlijk betreffen...

Dergelijke motivering is geen afdoende motivering. Verwerende partij dient over te gaan tot een zorgvuldig, serieus onderzoek waarbij naar het geheel van de elementen wordt gekeken en niet naar elk stuk afzonderlijk.

De bestreden beslissing komt er gewoon op neer dat verwerende partij geen buitengewone omstandigheden in het dossier van verzoekers wilt aanvaarden, wat ze ook moge invoeren: persoonlijke of objectieve elementen!

Voorts vormt dit geen afdoende motivering nu verzoekers niet in staat zijn te begrijpen waarom zowel persoonlijke als objectieve elementen betreffende de problemen ingeval van terugkeer, geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. [Ibidem]

De bestreden beslissing is onredelijk, niet afdoende gemotiveerd en in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

f) Een 9bis aanvraag is geen hoger beroep tegen de afwijzing van een asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing:

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat het indienen van "onderhavig regularisatieaanvraag geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing", stellen verzoekers vast dat de aanvraag effectief geen nieuwe asielaanvraag is doch dat verwerende partij hun aanvraag onterecht als een asielaanvraag behandelt.

Het is immers verwerende partij die dezelfde maatstaven en criteria gebruikt om de notie buitengewone omstandigheden te onderzoeken dan die van het asielrecht door te stellen dat de stukken een gesolliciteerd karakter zouden hebben en van subjectieve aard dan weer te algemeen zouden zijn (zie boven).

Verzoekers hebben elementen aangehaald waaruit blijkt dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren en de Raad van State heeft in zijn arrest dd. 09.12.2012 als typische buitengewone omstandigheid, c/e situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst" aangehaald.

Ook verzoekers hebben dit aangehaald doch verwerende partij verwerpt deze elementen door te stellen dat ze te subjectief zouden zijn of dan weer te objectief.

Dit vormt geen serieus en nauwkeurig onderzoek noch een afdoende motivering.

Voorts is de bestreden beslissing manifest in strijd met de rechtspraak van de Raad van State betreffende artikel 9bis Vreemdelingenwet die duidelijk heeft gesteld dat oorlog en vervolging in het land van herkomst, buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. [RvS 9 december 2012]

f) Betreffende de schending van artikel 3 EVRM:

De bestreden beslissing stelt voorts dat betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM "dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eisen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden".

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout en dat het een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers hebben immers minstens een begin van bewijs aangebracht dat zij ingeval van terugkeer het risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM gelet op de stukken die ze hebben neergelegd (zie boven punten a)-e)).

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat algemene en objectieve informatie voldoende kan zijn om de schending van artikel 3 EVRM aan te tonen indien de persoon deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt vervolgd, wanneer de risico's ingeval van terugkeer kunnen worden vermoed, zelfs wanneer deze op grond van algemene en objectieve informatie wordt gestaafd.

Gezien de stukken die verzoekers hebben toegevoegd aan hun aanvraag, blijkt ook dat de algemene toegevoegde informatie op de specifieke situatie van verzoeker dient te worden toegepast.

Verzoeker behoort tot een etnische minderheid, hij werd reeds gearresteerd, gevangen genomen en mishandeld omwille hiervan. De informatie uit o.a. de cedoca rapporten bevestigt dus hetgeen verzoeker persoonlijk heeft meegemaakt.

Zo stelt het Europees Hof in de zaak Saadi tegen Italië dat indien de betrokken vreemdeling behoort tot een groep die op systematische wijze wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, de bescherming voorzien door artikel 3 EVRM geldt, van zodra de vreemdeling aantoont dat er serieuze motieven zijn om te geloven dat hij als lid van dit groep, het risico loopt te worden blootgesteld aan de slechte behandelingen.[EHRM, Saadi t. Italië, 28.02.2008, § 132]

Wat betreft het individueel karakter van de ingeroepen risico's heeft het Hof in de zaak MSS tegen België en Griekenland gesteld dat er sprake is van een individueel risico van zodra deze concreet en vermoedelijk is. [EHRM, MSS t. België en Griekenland, 21.01.2011, §359]

In de zaak N tegen Zweden heeft het Hof zelfs gesteld dat er, zelfs ingeval er geen specifieke, individuele omstandigheden zouden zijn, er rekening dient te worden met het 'algemeen risico' gestaafd via statistieken en internationale rapporten:

"58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the general risk indicated by statistic and international reports." [EHRM, N t. Sweden, 20.07.2010]

Ook Uw Raad heeft dit aanvaard:

"Mede gelet op het arrest N. v. Sweden, application no. 23505/09 van het EHRM van 20 juli 2010, waarin, onder verwijzing naar verschillende mensenrechtenrapporten (onder andere: de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs of Afghan Asylum-seekers juli 2009), wordt verwezen naar de precaire situatie van Afghaanse vrouwen als risicogroep zowel binnen als buiten de familie en waar het geweld tegen vrouwen wordt beschreven als "endemic", of diep ingesleten in de cultuur/vanzelfsprekend, is de Raad van oordeel dat, nu het verschil in de positie en levensstijl van vrouwen/meisjes in België en Afghanistan substantieel is en de verplichte aanpassing van de Belgische levensstijl aan de Afghaanse cultuur aanzienlijke "bependingen" en inperkingen van mensenrechten met zich kan meebrengen, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het onderzoek naar de vraag om internationale bescherming rekening moet houden met deze aspecten." [RvVnr. 108.623,29.08.2013]

Andere arresten van Uw Raad gaan in dezelfde richting:

"De Raad wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. Situatie in Afghanistan.

In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de in pnt 4,3,2,6, besproken recente elementen die lijken te wijzen op een negatieve kentering in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (...)

De Raad stelt evenwel vast dat uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek naar de recente elementen m.b.t. De wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, alsook m.b.t. de wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in de provincie van herkomst, met name Koboel, in het bijzonder." [RvV , nr. 1 07 734 in de zaak RvV 133 007]

Bij arrest dd. 25.11.201 3 stelt Uw Raad nog zeer duidelijk:

"Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour européenne des droits de l'homme. A cet égard, ladite Cour a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir Cour européenne des droits de l'Homme. 4 décembre 2000. Y./Russie, § 78 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 20 février 2008, Saad/Italie, §§ 120-129 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 30 octobre 1901, Villvarajah et autres/Royaume-Uni § 108/ in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays la Cour européenne des droits de l'Homme attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'Homme, telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir par exemple Cour européenne des droits de l'Homme, 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 340 ; Cour européenne des

droits de l'Homme, 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 15 novembre 1996, Chalal/Royaume-Uni. §§ 99 et 100).

En même temps, la Cour européenne des droits de l'Homme a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 30 octobre 1991, Vilvarjah et autres/ Royaume-Uni. §111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 4 décembre 2009. Y./Russie, § 79 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 28 février 2008, Saad/Italie, § 131 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/Turquie, § 73 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 26 avril 2005, Muslim/Turquie, §60).

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme entre en jeu lorsque la partie requérante démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 28 février 2008, Saadi/Italie, § 132). En pareilles circonstances, la Cour européenne des droits de l'Homme, n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 4 décembre 2008, Y./Russie, § 60 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 23 mai 2007, Salah Sheekh/Pays-Bas, § 148).

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour européenne des droits de l'Homme a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable.(voir Cour européenne des droits de l'Homme, 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine).» [RvV, nr.n4.314, 25.11.2013]

Dat Verzoekers Tsjesjenen zijn wordt niet betwist.

Dat verzoeker reeds werd gearresteerd, gevangen genomen en mishandeld wordt niet betwist doch zelfs niet serieus onderzocht door verwerende partij.

Dit zijn de individuele omstandigheden eigen aan verzoekers die verzoekers vragen te onderzoeken in het licht van de algemene informatie over de behandeling van Tsjesjenen in Rusland.

Verwerende partij kan, op basis van bovenvermelde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van Uw Raad, en op basis van de interpretatie van de Raad van State van artikel 9bis Vreemdelingenwet, niet stellen dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden omdat verzoekers de algemene bewering van schending van artikel 3 EVRM niet zouden toepassen op de eisen situatie.

Verzoekers vragen geen vorm van internationale bescherming, zoals asiel, maar enkel dat er rekening houdend met de gevaarlijke situatie in Tsjetsjenië en de toegevoegde bewijsstukken, wordt aanvaard dat er buitengewone omstandigheden zijn die het voor verzoekers bijzonder moeilijk maakt om naar Tsjetsjenië te gaan.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

e) Betreffende de aangevoerde risico's voor vrouwen in Tsjetsjenië:

Verzoekers hebben als buitengewone omstandigheid ook gewezen op het feit dat er rekening moet worden gehouden met de specifieke risico's in hoofde van Mevrouw [R.] en de twee dochters, [K.] en [S.].

Verzoekers hebben in hun aanvraag gewezen op de systematische schending van vrouwenrechten in Tsjetsjenië en hebben hiervoor de informatie van het CGVS aangehaald, met name het CEDOCA rapport over Tsjetsjenië.

"2.2. Vrouwen

Vrouwenrechten worden meer en meer geschonden in Tsjetsjenië. Niet enkel door de door de overheid opgelegde regels over kledij voor overheidsfunctionarissen en studenten, maar ook door het gebrek aan bescherming tegen zogenaamde traditionele praktijken zoals gedwongen huwelijken, polygamie en huwelijk van minderjarige meisjes. Memorial is bezorgd over het fenomeen van ontvoeringen van bruiden. De Tsjetsjeense traditie voorziet in een mogelijkheid voor de ouders van de bruid om het huwelijk tegen te houden, maar in de huidige praktijk gebeurt het dat geen verzet mogelijk is wanneer mannen die deel uitmaken van de republikeinse ordediensten een gewenste bruid ontfangen.⁹⁵ Na de (tot op heden onopgeloste) moorden op 7 vrouwen in Tsjetsjenië, die in gelijkaardige omstandigheden leken te zijn uitgevoerd, verklaarden enkele overheidsfunctionarissen (waaronder de procureur en de Tsjetsjeense président Ramzan Kadyrov) dat de moorden mogelijk een gevolg waren van het beweerde losbandige gedrag van de vrouwen. Ramzan Kadyrov veroordeelde aanvankelijk dergelijke praktijk, maar verdedigde later toch openlijk de praktijk van eremoorden.⁹⁶

Ook in 2009 zouden er nog moorden op jonge vrouwen plaatsgevonden hebben. Duidelijk cijfermateriaal over de omvang van deze incidenten ontbreekt echter. De autoriteiten verklaren dat deze moorden veelal eremoorden zijn uitgevoerd door familieleden, maar mensenrechtenactivisten (waaronder de, overleden [N. E.]) verwerpen deze hypothese. Een anonieme bron bij de veiligheidsdiensten van Gudermes verklaarde aan "Caucasian Knot" dat dergelijke moorden op jonge vrouwen meer voorkomen dan publiek geweten is, maar dat zowel de procuratuur als de familieleden er niet mee naar buiten treden.⁹⁷ De toenemende inmenging van de overheid in de private sfeer zet zich voort.

De officiële beweegreden is de 'morele heropleving van de maatschappij', maar men mag er van uit gaan dat het voor Kadyrov vooral een methode is om controle uit te oefenen over de Tsjetsjeense maatschappij. Religieuze waarden en culturele tradities worden via administratieve maatregelen opgelegd. In de scholen worden islam en adat onderwezen. In januari 2008 heeft de Tsjetsjeense president opgeroepen om op televisie aan islamonderricht te doen en erop toe te kijken dat de tv-programma's de islam en de Tsjetsjeense tradities respecteren. De verkoop van alcohol wordt strikt gereguleerd.⁹⁸ Sinds eind 2007 is de verplichting voor vrouwen om in bepaalde gevallen een hoofddoek te dragen, verder verspreid. Het wordt niet enkel geëist van onderwijzend personeel en van studenten, maar eveneens van ambtenaren, journalisten en tv-presentatoren, én van bezoekers van hun instellingen.⁹⁹ Hoewel deze beslissing volgens bepaalde bronnen niet in een wet of officiële regelgeving werd vermeld en dus niet juridisch bindend is, hebben een aantal verantwoordelijken voor overheidsgebouwen plakkaatjes opgehangen en wordt de toegang soms geweigerd tot vrouwelijke bezoekers die weigeren een hoofddoek te dragen. Er zijn een aantal incidenten geweest waarbij vrouwen werden verwijderd van de universiteit of hun Svetlana Gannushkina dat het getuigen over mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië een risico inhoudt zowel voor de betrokken slachtoffers, als voor de mensenrechtenactivisten die de getuigenissen naar buiten brengen.⁸⁸ Dit wordt zeker bevestigd door uitspraken van sommige hooggeplaatste Tsjetsjeense gezagsdragers. Zo verklaarde Adam Delimkhanov (voormalig vice premier van Tsjetsjenië en verantwoordelijk voor de ordediensten en nu voorzitter van het Veiligheidscomité van de Russische Federale Duma), in juli 2009 op de Tsjetsjeense televisie dat mensenrechtenactivisten de rebellen helpen en dezelfde doelen nastreven.⁸⁹ (...) (stuk 15)."

Hoewel verwerende partij op de hoogte is van deze situatie die voor verzoekers betekent dat zij ingeval van terugkeer, reële risico's lopen, stellen verzoekers vast dat de bestreden beslissing hier met geen woord over rept.

Dit vormt een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 EVRM, en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Vijfde onderdeel: de medische situatie

De bestreden beslissing stelt dat de medische problemen die verzoekers hebben aangehaald "buiten de context van artikel 9bis" vallen en kan er dus volgens tegenpartij "geen verder gevolg gegeven worden aan deze medische argumenten."

Verzoekers zijn ook op de hoogte van het verschil tussen een 9ter aanvraag en een 9bis aanvraag.

In het kader van hun 9bis aanvraag hebben zij de medische toestand van verzoeker aangehaald niet op grond van de bepalingen van artikel 9ter Vreemdelingenwet, maar op grond van het feit dat het ernstig PTSS waaraan verzoeker lijdt, het voor hem bijzonder moeilijk maakt om naar Tsjetsjenië te gaan teneinde er een aanvraag in te dienen.

Verzoekers stellen met andere woorden niet in hun 9bis aanvraag dat verzoekers op grond van medische redenen in België dienen te blijven, doch dat de medische toestand rechtvaardigt dat een aanvraag om regularisatie in België wordt ingediend.

Verzoekers verwijzen opnieuw naar het arrest dd. 09.12.2009 van de Raad van State, arrest in de welke de buitengewone omstandigheden worden gedefinieerd als volgt:

"(...); dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst; moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; [...]

Ernstige ziekte wordt uitdrukkelijk aangehaald door de Raad van State als voorbeeld van buitengewone omstandigheid.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is er immer sprake van buitengewone omstandigheden wanneer het voor de betrokkene bijzonder moeilijk is om een aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

Aan het feit dat verzoeker ernstig ziek is, wordt niet getwijfeld.

Dat het bijgevolg voor verzoekers bijzonder moeilijk zal zijn ingeval van terugkeer naar Tsjetsjenië is duidelijk.

Dit is nog erger voor een persoon die aan het PTSS lijdt gezien de trauma's dan gemakkelijker worden opgewekt.

Verzoekers begrijpen bijgevolg niet waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd. [RvV nr. 114.215, 21 november 2013:" 2.6 Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk a/s afdoend beschouwd worden. (...)."]

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet aangezien ernstige ziekte weldegelijk een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet en verwerende partij dit dus niet zo mag verwerpen zonder enig onderzoek te voeren.

Voorts is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht aangezien het geen rekening houdt met de elementen die verzoekers hebben aangehaald.

Verzoekers hebben in hun aanvraag gewezen op het feit dat verzoeker dient te worden opgevolgd en dat een terugkeer naar Tsjetsjenië, zelfs voor een korte termijn, volgens de psychiater van verzoeker niet aangewezen is:

"In het medisch getuigschrift dd. 02.02.2012 vermeldt Dr. [D.], psychiater, dat een terugkeer momenteel niet aangewezen is omwille van medische-psychologische redenen (stuk 13).

(vrije vertaling van: "Un retour au pays (...) est actuellement contrindiqué pour raisons medicopsychol. »

Voor uw volledige informatie voegen verzoekers eveneens een uitgebreider medisch rapport toe van Dr. [S.], psycholoog (stuk 14).

Er dient ook rekening te worden gehouden met dit element die een buitengewone omstandigheid vormt aangezien een terugkeer onmogelijk is. "

Deze elementen werden aangehaald om erop te wijzen dat een verblijf in Tsjetsjenië, hoe tijdelijk deze ook moge zijn, manifest negatieve gevolgen zal hebben op de gezondheidstoestand van verzoeker waardoor er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangezien het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren.

Het zou immers disproportioneel zijn om aan het gezin te vragen naar Tsjetsjenië te gaan om daar bij de bevoegde diplomatieke post een aanvraag op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet in te dienen terwijl verzoeker aan een ernstige PTSS lijdt naar aanleiding van de mishandelingen waarvan hij in Tsjetsjenië het slachtoffer van is geweest.

Deze aangehaalde elementen werden niet onderzocht door verwerende partij.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis Vreemdelingenwet."

3.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Verzoekers hebben in hun aanvraag ook de schending van artikel 8 EVRM aangehaald ingeval van terugkeer als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers hebben zich op de bescherming vervat in artikel 8 EVRM beroepen gezien hun privé- leven in België is, dat een terugkeer, zelfs tijdelijk, geen legitiem doeleinde nastreeft en dat het disproportioneel zou zijn om verzoekers te vragen terug te keren teneinde een aanvraag in te dienen in Tsjetsjenië na al meer dan 3 jaar in België te verblijven.

a) Bescherming privé-leven:

Volgens de bestreden beslissing kan er geen sprake zijn van schending van artikel 8 EVRM aangezien de aanvraag en de bestreden beslissing het hele gezin betreft waardoor er geen verbreking zou zijn van de familiale banden.

Volgens de beslissing vallen immers gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

De rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens luidt echter volledig anders:

"He had accordingly also established a private life there within the meaning of Article 8, which encompassed the right for an individual to form and develop relationships with other human beings/ including relationships of a professional or business nature. It followed that the applicants deportation had amounted to interference with his right to respect for his private and family life. It was not contested that the Royal Order of 25 February 1991 was based on sections 20 and 21 of the Act of 15 December 1980 on the entry, residence, settlement and expulsion of aliens". [EHRM, C. t. België, ECHR 1996-111, § 25]

Ook uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt dat weldegelijk sociale relaties en de omgeving onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen:

"Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verweerder bij de evenredigheidstoetsing of uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden, bovenstaande positieve gegevens in overweging heeft genomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt enkel dat verweerder rekening hield met de korte opeenvolging en de veelvuldige veroordelingen, doch blijkt niet dat verweerder bij zijn afweging rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker werkt in Nederland, een contract heeft van onbepaalde duur die inging na zijn laatste veroordeling en in aanmerking komt voor elektronisch toezicht. Verweerder dient voor de evenredigheidstoetsing met alle aan hem gekende feiten rekening te houden." [RvV 23 november 2009, nr. 34 498]

Ook de Raad van State heeft hierover geoordeeld:

"De Minister van Binnenlandse Zaken beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid in het kader van een aanvraag tot verblijfsvergunning op grond van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet. Wanneer de genomen beslissing echter de onderbreking voor een onbepaalde - als is het in beginsel maar korte - duur impliceert van de banden die de vreemdeling in België heeft gesmeed, kan hij niet het recht miskennen dat elkeen heeft op de eerbiediging van de rechten die worden bekrachtigd door art. 8 E.V.R.M. Zijn beslissing moet dienaangaande worden gemotiveerd." [RvS 9 december 2002, nr. 11 3.427, APM 2003 (samenvatting), afl. 2, 20]

Uit de rechtsleer blijkt ook duidelijk dat artikel 8 EVRM het privé-leven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive⁹. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. ¹⁰

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »

Vrije vertaling :

"Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten. Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen. ¹⁰ Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen."

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;
- l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;
- l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;
- toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation — prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration - pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. » [Ursula Kilkelly, « Le droit au respect de la vie privée et familiale, Un guide sur la mise en œuvre de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme », Algemene Directie van de mensenrechten van de Raad van Europa, maart 2003.]

Vrije vertaling :

"Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;*
- het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;*
- de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;*
- ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.*

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

De Raad van Europa stelt duidelijk dat ieder andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze beslissing om een vreemdeling te verwijderen.

Het privé-leven valt weldegelijk onder de bescherming voorzien door artikel 8 EVRM en hieronder vallen dus ook sociale relaties.

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

b) Proportionaliteitsonderzoek:

In een tweede paragraaf stelt verwerende partij dat een "terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé-leven van verzoekers en het noodzakelijk belang zijn om verzoekers te dwingen terug naar Tsjetsjenië te gaan teneinde er een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Zoals de Raad van Europa het heeft gesteld (zie hierboven) diende verwerende partij de aangehaalde elementen af te wegen "tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel." [Zie ook in die zin de Raad van State: "In de bestreden beslissing wordt in het licht van art. 8 E.V.R.M. niet gemotiveerd dat de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte". RvS 28 juni 2002, nr. 108.560, T.Vreemd. 2004 (verkort), afl. 1, 54.]

Hoewel de bestreden beslissing stelt dat het niet disproportioneel zou zijn, stellen verzoekers vast dat zij noch uit het administratief dossier noch uit de andere motieven van de bestreden beslissing kunnen afleiden dat verwerende partij de nodige proportionaliteitsonderzoek heeft gevoerd.

Verzoekers hebben voorts in hun aanvraag elementen aangehaald om te stellen dat het net wel disproportioneel zou zijn en dat een terugkeer dus bijzonder moeilijk zou zijn.

Gelet op de rechtspraak en rechtsleer betreffende artikel 8 EVRM, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan de bewering dat het niet disproportioneel zou zijn niet worden beschouwd als een afdoende motivering.

Zoals immers recent door Uw Raad onderstreept in een arrest dd. 21.1 1.2013 kunnen verzoekers op basis van dergelijke motivering niet begrijpen waarom het niet disproportioneel zou zijn om van verzoekers te eisen dat ze hun aanvraag in Tsjetsjenië dienen in te dienen. [RvV 21 november 2013, nr. 114.215: "2.6 Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden."]

De bestreden beslissing dient op basis hiervan te worden vernietigd."

3.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun samenhang, samen behandeld.

3.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verzoekers kunnen hierbij bezwaarlijk voorhouden dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door hen aangebrachte gegevens in de eerste bestreden beslissing één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze worden behandeld. Verzoekers kunnen geenszins worden gevolgd waar zij betogen dat verweerder er zich toe zou hebben beperkt de ingeroepen buitengewone omstandigheden op te sommen en vervolgens te besluiten, zonder verdere motivering, dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Aldus maken verzoekers ook niet aannemelijk dat hun situatie dezelfde is als de situatie die voorlag in de rechtspraak van de Raad waarnaar zij verwijzen. In deze rechtspraak ontbrak zo elke motivering, hetgeen in casu niet het geval is. Arresten van de Raad hebben bovendien geen precedentswaarde. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers beroepen zich concreet nog op een schending van de formele motiveringsplicht waar zij stellen niet te kunnen begrijpen wat het feit dat hun verblijf tijdens de asielprocedures slechts voorlopig werd toegestaan te maken heeft met de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Zij stellen evenmin te kunnen begrijpen wanneer er dan wel sprake zou zijn van een onredelijk lange asielprocedure die een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De Raad stelt evenwel vast dat de motivering in de eerste bestreden beslissing waarop verzoekers doelen dient te worden beschouwd als een aanvulling op de daaraan voorafgaande motivering dat de duur van het verblijf in België, net als de integratie, niet rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend en dit element het voorwerp kan uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en waarbij het

gegeven dat twee van de kinderen in België zijn geboren en een van de kinderen hier school loopt evenmin wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. Zo wordt wat deze elementen betreft bijkomend gemotiveerd dat verzoekers wisten dat hun verblijf tijdens de asielprocedures slechts voorlopig werd toegestaan en de duur van deze procedures ook niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. De Raad stelt vast dat de gegeven motieven in hun geheel volstaan opdat verzoekers kennis kunnen nemen van de motieven op grond waarvan de door hen aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid en opdat zij op nuttige wijze tegen deze motieven in rechte kunnen opkomen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de motivering waarbij de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard niet afdoende is. Het enkele gegeven dat de motivering op een bepaald punt stereotiep zou zijn of een gelijkaardige motivering eveneens is terug te vinden in andere beslissingen, houdt op zich nog niet in dat deze motivering niet als afdoende kan worden beschouwd in de thans voorliggende zaak. Een verdere motivering betreffende de algemene richtlijn die het bestuur zou hanteren vanaf wanneer de duur van een asielprocedure als onredelijk wordt beschouwd, drong zich verder geenszins op. De stelling dat dit in casu niet het geval is, kan volstaan en er blijkt niet dat verzoekers hiertegen niet in rechte kunnen opkomen. Voor het overige wordt wat dit betreft verwezen naar de verdere bespreking van het middel.

Wat de motivering betreft waarbij de gegevens en stukken ingeroepen in het kader van artikel 3 van het EVRM niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden dient ook te worden aangenomen dat de gegeven motivering verzoekers in staat stelt de redenen te kennen op grond waarvan deze niet worden weerhouden en dit op een wijze dat zij in staat zijn deze in rechte te betwisten. Voor een beoordeling van dit betoog dient verder te worden teruggegrepen naar de stukken van het administratief dossier, zodat op dit betoog nader wordt ingegaan bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre verzoekers nog betogen dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij zij meer concreet stellen niet te begrijpen op welke gronden verweerder oordeelt dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen niet disproportioneel zou zijn in het licht van het ingeroepen privéleven, merkt de Raad op dat verweerder evenwel duidelijk aangaf dat voormelde verplichting om de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen geen breuk van de zakelijke contacten betekent, maar dat dit enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft die geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Verweerder stelde verder ook reeds vast dat een privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond, zodat het hier in wezen ook een kritiek op een overtollig motief betreft.

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kunnen ook niet dienstig stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing, aangezien zij deze motieven uitgebreid bespreken en betwisten in hun verzoekschrift.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.3.1. In de mate dat verzoekers niet akkoord kunnen gaan met de motieven van de eerste bestreden beslissing en stellen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.3.3.2. In casu verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk omdat zij in gebreke bleven aan te tonen dat zij hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden bleken.

3.3.3.3. In hun verblijfsaanvraag riepen verzoekers als buitengewone omstandigheden in dat een terugkeer naar het herkomstland teneinde aldaar de aanvraag volgens de reguliere procedure in te dienen een schending zou inhouden van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.3.4. Wat het risico op schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wierpen verzoekers op dat hun asielaanvragen nooit in volle rechtsmacht werden onderzocht door de Raad. Zij wezen er zo op dat de ingestelde beroepen in het kader van de eerste asielaanvragen zonder inhoudelijk onderzoek door de Raad werden verworpen en in het kader van de meervoudige asielaanvragen – waarbij zij nieuwe stukken voorlegden – de Raad het beroep verwierp dat werd ingesteld tegen de beslissingen van verweerder tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Zij gaven vervolgens aan dat bijgevolg *“de asielaanvraag van verzoekers niet serieus werd onderzocht door de RVV en dat de nieuwe stukken door geen enkele instantie werden onderzocht”* en brachten deze opnieuw aan teneinde aan te tonen dat zij de aanvraag niet kunnen indienen vanuit het land van herkomst gelet op een risico op vervolging of een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij verwezen op dit punt verder ook naar een rapport van de studiedienst CEDOCA van het commissariaat-generaal van 15 maart 2010 om aan te tonen dat er sprake is van een verhoogd risico op vervolging in Tsjetsjenië voor familieleden van rebellen en waarbij zij volhardden in hun standpunt een gegronde vrees voor vervolging te hebben ten gevolge van de banden met de neef van verzoeker. Verder beriepen zij zich op een posttraumatische stressstoornis in hoofde van verzoeker en op een problematische situatie op het vlak van de vrouwenrechten in Tsjetsjenië zoals deze blijkt uit het hierboven reeds vermelde CEDOCA rapport teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM bij een – zij het tijdelijke – terugkeer naar het herkomstland aannemelijk te maken.

Een eenvoudige lezing van de motivering van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder met de door verzoekers ter staving van artikel 3 van het EVRM ingeroepen gegevens en stukken rekening heeft gehouden. Hij wees er evenwel, onder meer, op dat verzoekers alle beroepsmogelijkheden reeds hebben uitgeput wat hun asielaanvragen betreft en dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen soort 'hoger beroep' vormt tegen deze negatieve asielbeslissingen.

Verzoekers benadrukken dat zij enkel moeten aantonen dat het bijzonder moeilijk is de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat de procedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen asielprocedure is in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Niettemin hingen verzoekers in hun aanvraag de ingeroepen buitengewone omstandigheden volledig op aan een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De verwijzing door verweerder in de eerste bestreden beslissing naar de afwijzing van de asielprocedures is dan ook relevant, nu het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet dat in het kader van een asielprocedure dient te worden getoetst overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt, net als verweerder, vast dat verzoekers zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, ter staving van de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM indien zij de aanvraag vanuit het herkomstland dienen in te dienen, enkel beriepen op gegevens en stukken die ook reeds voorlagen in het kader van de doorlopen asielprocedures. De vrees voor vervolging evenals het ingeroepen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van het gegeven dat zij familie zouden zijn van een rebel, werd zo reeds ingeroepen en beoordeeld. De commissaris-generaal oordeelde evenwel dat geen gegronde vrees voor vervolging blijkt en dat verzoekers evenmin in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals reeds werd opgemerkt, houdt deze laatste beoordeling in dat geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bedoeld in artikel 3 van het EVRM werd weerhouden. De ingestelde beroepen tegen deze beslissingen werden door de Raad verworpen, waardoor deze beslissingen van de commissaris-generaal definitief zijn geworden. Ook de voorgelegde stukken lagen in het kader van de meervoudige asielaanvragen reeds voor. Betreffende deze stukken stelde verweerder reeds vast dat hieruit geen nieuwe gegevens blijken dat er wat verzoekers betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, inbegrepen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. In het kader van hun beroep bij de Raad tegen deze beslissingen toonden verzoekers het onwettig karakter van deze beslissingen niet aan. Er blijkt verder niet dat verzoekers tegen dit arrest van de Raad een cassatieberoep bij de Raad van State instelden.

De Raad merkt ook op dat het gestelde door verzoekers dat hun eerste asielaanvragen nooit serieus werden onderzocht door de Raad omdat de vorige raadsman niet naar de zitting is geweest en hen niet op de hoogte bracht van de zitting, niet geheel correct is. De beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 10 oktober 2011 werden zo verworpen omdat in een beschikking reeds was vastgesteld dat het verzoekschrift onontvankelijk voorkwam wegens gebrek aan een uiteenzetting van de feiten en middelen en verzoekers ter zitting niets toe te voegen hadden met betrekking tot de ontvankelijkheid van hun verzoekschriften. Daarnaast benadrukt de Raad dat het feit dat de meervoudige asielaanvragen niet ten gronde werden beoordeeld niet heeft verhindert dat wel degelijk een onderzoek heeft plaatsgevonden naar de hierbij voorgelegde stukken in het licht van de vraag of hieruit ernstige aanwijzingen blijken die alsnog wijzen op een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er werd evenwel geoordeeld dat dit niet het geval is.

Wat de verwijzing betreft in de aanvraag om machtiging tot verblijf naar een CEDOCA-rapport dat dateert van 15 maart 2010, aan de hand waarvan verzoekers willen aantonen dat familieleden van rebellen een verhoogd risico op vervolging riskeren en dat vrouwen een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM riskeren, merkt de Raad vervolgens op dat dient te worden aangenomen dat de hierin vervatte informatie reeds voorlag bij de commissaris-generaal toen deze zijn beslissingen van 10 oktober 2011 nam, doch door deze laatste niet werd weerhouden opdat verzoekers in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Andermaal blijkt niet dat op dit punt gegevens voorlagen die niet reeds voorlagen bij de asielinstanties.

Nu verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, uitgezonderd wat de medische toestand van verzoeker betreft, betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM geen nieuwe gegevens of stukken aanbrachten ten opzichte van de gegevens en stukken die reeds voorlagen bij de asielinstanties, blijkt niet dat het bestuur op dit punt niet kon volstaan met een verwijzing naar de

negatieve beslissingen genomen in het kader van de asielprocedures – en stellen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf geen soort hoger beroep is tegen definitief geworden beslissingen inzake asielaanvragen – om te besluiten dat de ingeroepen gegevens en stukken ter staving van een schending van artikel 3 van het EVRM niet kunnen worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. De vermeende schending van artikel 3 van het EVRM werd immers reeds onderzocht en eveneens werd reeds vastgesteld dat uit de betreffende stukken geen nieuwe gegevens blijken dat er wat verzoekers betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen impliceert dat hieruit evenmin nieuwe gegevens blijken die alsnog wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Er dient ook te worden aangenomen dat de asielprocedure de meest geëigende procedure is voor de beoordeling van een dergelijke grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat de eerste asielprocedures door de Raad niet inhoudelijk werden onderzocht, volgt verder enkel uit de handelwijze van verzoekers en doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een bijkomstige motivering inzake de situatie voor vrouwen in Tsjetjsenië drong zich zo ook niet meer op, nu de informatie waarop verzoekers doelden reeds voorlag bij de eerste asielaanvragen, doch niet werd weerhouden opdat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Verzoekers gaan er verder ook aan voorbij dat verweerder in dit verband aangaf dat dit rapport handelt over de algemene situatie in Tsjetjsenië doch verzoekers in gebreke blijven objectieve persoonlijke bewijzen voor te leggen dat hun leven in gevaar zou zijn.

Verzoekers uiten nog kritiek op bijkomende redengevingen in dit verband zoals opgenomen in de eerste bestreden beslissing, doch de verwijzing naar de beslissingen inzake de doorlopen asielprocedures waarbij de ingeroepen gegevens en stukken reeds voorlagen doch niet werden weerhouden opdat een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling werd aangenomen, volstaat om deze gegevens en stukken – die andermaal ter staving van een schending van artikel 3 van het EVRM worden ingeroepen – niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze kritiek vermag dan ook niet te leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, nu zij is gericht tegen overtollige motieven (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

De aangehaalde rechtspraak betreffende artikel 3 van het EVRM doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Er blijkt ook geenszins dat de eerste bestreden beslissing strijdig zou zijn met rechtspraak van de Raad van State dat oorlog of vervolging een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Deze beslissing gaat zo niet in tegen deze rechtspraak, doch stelt enkel vast dat verzoekers zich ter staving van de buitengewone omstandigheden beriepen op een schending van artikel 3 van het EVRM doch zij geen gegevens of stukken aanbrengen die aannemelijk maken dat zij als gevolg van oorlog of vervolging een behandeling in strijd met deze verdragsbepaling dienen te vrezen.

Nu verzoekers hun betoog inzake de situatie in het herkomstland volledig ophingen aan artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat verweerder bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden een ruimer onderzoek diende te voeren naar de in dit verband ingeroepen gegevens en stukken.

3.3.3.5. In zoverre verzoekers ingaan op de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij de ingeroepen medische problemen van verzoeker niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, merkt de Raad verder op dat niet blijkt dat verzoekers een belang hebben bij hun grief, nu artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” De vaststelling dringt zich op dat het medisch getuigschrift van 2 februari 2012 van een psychiater, evenals het betreffende attest van een psycholoog, reeds werden ingeroepen in het kader van de op 23 maart 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De hierin vervatte medische elementen kunnen derhalve niet meer dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden in het kader van een latere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij een eventuele nietig-

verklaring van de eerste bestreden beslissing kan verweerder blijkens de wet niet anders dan deze medische elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden. Het betoog van verzoekers in dit verband wordt dan ook niet weerhouden ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.3.3.6. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf wezen verzoekers, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheid ontleend aan artikel 8 van het EVRM betreft, op de duur van het verblijf in België, het gegeven dat twee van de kinderen in België zijn geboren en een van de kinderen hier naar school gaat, op de taallessen van verzoeker en op het gegeven dat verzoekers het centrum van hun sociaal leven in België hebben en hier een nieuw leven hebben opgebouwd. Zij stelden dat de verplichting om de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen een inmenging uitmaakt in hun privéleven, deze geen enkel legitiem doel nastreeft en disproportioneel is en bijgevolg in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verweerder stelt in de eerste bestreden beslissing in eerste instantie dat niet blijkt dat artikel 8 van het EVRM in casu van toepassing is, nu enerzijds deze beslissing geen verbreking inhoudt van de familiale banden en anderzijds gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. In tweede instantie motiveert verweerder, in de situatie dat alsnog een privé en/of gezinsleven dient te worden aangenomen, dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op privé- of gezinsleven, nu dit geen breuk in de gezinsrelaties of zakelijke contacten betreft doch enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoekers uiten geen kritiek op het gestelde dat de gezinsbanden als gevolg van de eerste bestreden beslissing niet worden verbroken en het gezinsleven aldus niet in het gedrang komt.

Verzoekers geven wel aan niet akkoord te gaan met de stelling dat geen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou zijn aangetoond en dat gewone sociale relaties niet onder bescherming van deze bepaling vallen. Dit laatste vindt evenwel steun in rechtspraak van de Raad van State, die reeds meermaals oordeelde dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). De Raad benadrukt ook dat verweerder niet aangeeft dat sociale relaties niet kunnen vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, hetgeen inderdaad strijdig zou zijn met de rechtspraak van het EHRM, hij geeft wel aan dat '*gewone sociale relaties*' hiertoe niet volstaan. Verzoekers tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

In dit verband kan ook worden opgemerkt dat het EHRM snel een privéleven aanneemt in de situatie van een vreemdeling die reeds jaren legaal in een Staat verblijft, doch op dit punt terughoudender is wat vreemdelingen betreft die zich beroepen op een opgebouwd privéleven tijdens een illegaal of precair verblijf (EHRM 8 april 2008, Nyanzi / het Verenigd Koninkrijk). In het licht van dit gestelde blijkt niet dat verzoekers zich in een gelijkaardige situatie bevinden als de zaak die voorlag bij het EHRM en waarnaar zij verwijzen. Ook wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar wordt verwezen, blijkt niet dat het een gelijkaardige situatie betreft. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde. Ook de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State kan niet tot een andere beoordeling leiden. In casu komt de eerste bestreden beslissing, wat het ingeroepen artikel 8 van het EVRM betreft, wel tegemoet aan de (formele) motiveringsplicht. De aangehaalde rechtsleer vermag aan het voorgaande evenmin afbreuk te doen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de eerste bestreden beslissing zelf geen verwijderingsmaatregel betreft.

In ieder geval motiveerde verweerder daarnaast ook dat, zelfs indien alsnog enig privéleven wordt aangenomen, de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van dit privéleven. Hij gaf aan dat dit enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt die geen verbreking van de privé-banden betekent. Aldus blijkt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, wel degelijk een proportionaliteitstoetsing en een afweging tussen het ingeroepen privéleven en het algemeen belang dat is gebaat bij een handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid als middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Door louter te stellen dat zij in hun aanvraag elementen aanhaalden dat een terugkeer om de aanvraag in het herkomstland in te dienen disproportioneel zou zijn, zonder dit betoog verder nader toe te lichten, maken verzoekers niet aannemelijk dat verweerder in deze ten onrechte geen rekening heeft gehouden

met bepaalde ingeroepen elementen. Zij maken geenszins concreet aannemelijk dat de verplichting om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een disproportionele inmenging zou uitmaken in hun privéleven. Verzoekers beschikken zo over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk en kunnen derhalve niet voorhouden dat de eerste bestreden beslissing – die slechts vaststelt dat zij geen verblijfsmachtiging in België kunnen aanvragen – hun privéleven onevenredig beïnvloedt (cf. EHRM 8 april 2008, Nyanzi / het Verenigd Koninkrijk). Ten overvloede herinnert de Raad er ook aan dat de eerste bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, is geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

3.3.3.7. Verzoekers betogen nog dat de eerste bestreden beslissing steunt op incorrecte feitelijke en juridische overwegingen, nu zij zich niet beriepen op de criteria van de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009, doch wel op een instructie van 26 maart 2009. De Raad stelt evenwel vast dat de vergissing in de eerste bestreden beslissing waarop verzoekers doelen niet van aard is afbreuk te kunnen doen aan de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Het betreft immers in wezen een kritiek op een overtollig motief (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen zo “*humanitaire*” situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekers beriepen zich in hun aanvraag ook enkel op de instructie van 26 maart 2009 ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag. Er blijkt geenszins dat verweerder in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag – en de vraag of buitengewone omstandigheden voorhanden zijn – hiermee rekening diende te houden. Dit betoog van verzoekers kan dan ook geen afbreuk doen aan het determinerende motief in de eerste bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

3.3.3.8. In zoverre verweerder in de eerste bestreden beslissing motiveert dat de elementen betreffende de duur van het verblijf in België en de integratie niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, nu deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, merken verzoekers nog op dat zij deze elementen enkel ter ondersteuning van de gegrondheid van hun aanvraag hebben ingeroepen en dat verweerder de ingeroepen buitengewone omstandigheden en ingeroepen elementen ten gronde vermengt. Dit betoog van verzoekers mist evenwel feitelijke grondslag, nu zij als buitengewone omstandigheden in het kader van hun uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM wel degelijk de vermelde elementen van integratie hebben ingeroepen.

3.3.3.9. De Raad merkt verder op dat verweerder waar hij in de eerste bestreden beslissing oordeelt dat de scholing van de kinderen niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid omdat niet blijkt dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en evenmin blijkt dat gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst is te vinden is vereist, geenszins een voorwaarde toevoegt aan de wet doch slechts een redelijk invulling geeft aan het begrip buitengewone omstandigheden. De Raad benadrukt dat verweerder in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888) en dat verzoekers nalaten op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van verweerder kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177). Voormelde stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Verzoekers kunnen geenszins voorhouden als zou de gegeven motivering niet relevant zijn en/of hen niet toelaten te begrijpen waarom de scholing niet wordt aanvaard. Verweerder geeft immers duidelijk aan dat de scholing in België niet verhindert dat de aanvraag vanuit het herkomstland wordt ingediend, nu niet blijkt dat de scholing aldaar niet kan worden verdergezet en aldus niet blijkt dat de continuïteit van de scholing in het gedrang komt. Verzoekers merken nog op dat buitengewone omstandigheden enkel inhouden dat het bijzonder moeilijk dient te zijn om de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen – en dat hiertoe niet is vereist dat dit onmogelijk zou zijn – doch verweerder geeft in zijn beslissing geenszins aan dat een onmogelijkheid hiertoe dient te blijken. Verzoekers maken andermaal niet aannemelijk dat de beoordeling van het bestuur steunt op onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk is. Verzoekers wijzen er verder nog op dat de scholing van de kinderen in Tsjetsjenië bijzonder moeilijk zou zijn omdat zij nooit hebben geleerd in het Russisch te

schrijven of te lezen, doch de Raad kan enkel vaststellen dat zij dit gegeven niet in het kader van hun aanvraag hebben aangevoerd. Het komt niet aan de Raad als annulatierechter toe dit gegeven in de plaats van het bestuur te beoordelen. Verzoekers maken met hun betoog niet concreet aannemelijk dat zij in het kader van hun aanvraag elementen hebben aangebracht die erop wijzen dat een zelfs tijdelijke terugkeer zou neerkomen op een onderbreking in het onderwijs van de kinderen. Er blijkt ten overvloede ook niet dat de jongste twee kinderen reeds naar school gaan.

3.3.3.10. Verzoekers uiten ten slotte kritiek op het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat zij wisten dat hun verblijf tijdens de asielprocedures slechts voorlopig werd toegestaan en de duur van de asielprocedures niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Middels hun kritiek tonen verzoekers evenwel niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden niet kunnen worden aanvaard. Zo geven verzoekers aan niet te begrijpen wat het gegeven dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan te maken heeft met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, doch aldus blijkt nog niet dat verweerder een van de ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zou hebben weerhouden. Uit voorgaande bespreking blijkt ook reeds dat verzoekers het onjuist of kennelijk onredelijk karakter niet aantonen van de motivering dat de duur van het verblijf in België, de integratie of de scholing niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verweerder heeft verder binnen de grenzen van de redelijkheid geoordeeld dat de duur van de asielprocedures in casu niet onredelijk lang was en er blijkt niet dat deze motivering als willekeurig dient te worden beschouwd. Door aan te geven dat niet blijkt vanaf wanneer de duur van een asielprocedure als onredelijk zou worden beschouwd, tonen verzoekers nog niet aan dat in hun zaak de duur ervan onredelijk was of er sprake is van willekeur. Zij brengen in dit verband geen concrete elementen naar voor. Het gegeven dat in andere beslissingen een gelijkaardige motivering is opgenomen, toont evenmin het onjuist of kennelijk onredelijk of willekeurig karakter van de motivering aan. Ten overvloede merkt de Raad op dat ook de lange duur van de asielprocedure blijkens de rechtspraak van de Raad van State de gegrondheid van de aanvraag betreft en derhalve niet kan verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.3.3.11. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers tonen niet aan dat met bepaalde elementen die zij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag aanvoerden ten onrechte geen rekening werd gehouden of geen voldoende onderzoek werd verricht naar de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Verzoekers tonen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aan.

3.3.6. In zoverre verzoekers de schending inroepen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM merkt de Raad ten slotte op dat reeds werd vastgesteld dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat verweerder ten onrechte de ingeroepen schending van deze verdragsbepalingen niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheid. Er blijkt niet dat verweerder hierbij een incorrecte invulling heeft gegeven aan deze verdragsbepalingen. Er kan worden verwezen naar deze bespreking om te besluiten dat een schending van deze verdragsbepalingen evenmin wordt aangetoond.

3.3.7. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het beroep te hunnen laste te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS